Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 93 SATURDAY, MAY 16 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК СУБОТА, 16-го ТРАВНЯ 1998 р. Ч. 93 РІК CV

Протестують проти ліквідації Чорнобильського комітету

Київ (УНІАР). — Спробу зліквідувати у новому парляменті окремий комітет з питань чорнобильської катастрофи та появу урядового документу під назвою "Пропоновані політичні заходи відповідно до програми механізму поширеного фінансування" прокоментував на пресконференції голова комітету з питань чорнобильської катастрофи Верховної Ради минулого скликання Володимир Яценко (фракція "Комуністи України").

В. Яценка вже втретє обрано до парляменту у мажоритарній окрузі. Він сказав, що пропонується внести зміни до законодавчих актів з питань формування чорнобильського фонду та перегляду чорнобильських програм. Урядова постанова та зміни до законів мають на меті зменшити надходження до чорнобильського фонду, а в грудні 1998 року відрахування грошей до цього фонду скасувати взагалі.

Учасники пресової конференції вважають, що пропоновані "політичні заходи" є не що інше, як "відмова держави від захисту громадян, які потерпіли внаслідок Чорнобильської катастрофи".

В новому парляменті передбачається створити не окремий чорнобильський комітет, а об'єднаний комітет з природничих питань, екологічної політики і ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи, —зазначив В. Яценко. На його думку, якщо такого комітету в парляменті не буде, то для України це буде велика втрата і в політичному сенсі. Депутат застеріг, що відсутність фінансування заходів для ліквідації наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС приведе до ще більш катастрофічних наслідків.

В. Яценко не виключає, що звільненняСергія Парашина є лише чергова спроба знайти крайнього в особі чергового директора Чорнобильської АЕС. Головною причиною того, що Україна не отримує конкретної фінансової допомоги від країн "Великої сімки" на закриття Чорнобильської АЕС, В. Яценко назвав відсутність в Україні рішучої позиції:"На жаль, Україна в цьому питанні займає позицію клієнтів, а не рівноправних партнерів сімки з цієї проблеми".

О. Мороз закликав парлямент працювати для держави

Київ (УНІАР). — На другий день праці нового парляменту України на засіданні з доповіддю "Про політичне становище та стан законодавчої бази України" виступив голова Верховної Ради 13-го скликання, голова Соціялістичної Партії України Олександер Мороз.

О. Мороз детально проаналізував законодавчу працю парляменту попереднього скликання і висловив свої міркування щодо праці нового складу Верховної Ради. На його думку, основною лінією парляменту 14-го скликання має бути "пошук політичних компромісів в інтересах держави, в інтересах всього народу України".

Для досягнення цього компромісу О. Мороз радить якнайшвидше ухвалити "основні засади внутрішньої і зовнішньої політики", як це і передбачено Конституцією України. Саме так, на думку О. Мороза, можна буде зняти політичні суперечки. Верховна Рада України має також прийняти нову редакцію закону про власність, ухвалити закон про державну контролю у сфері приватизації тощо.

Україна обіцяє сприяння чужоземним інвесторам

Київ (УНІАР). — Уряд України закликав чужоземних інвесторів вкладати фонди в українську економіку, пообіцявши їм сприятливі умови. Про це повідомлено 13-го травня на засіданні Консультативної ради з питань іноземних інвестицій з участю Президента України Леоніда Кучми, урядовців і представників понад 20 великих чужоземних компаній.

Л. Кучма підкреслив, що останнім часом спеціяльні групи Консультативної ради випрацювали низку законопроєктів, спрямованих на поліпшення інвестиційного клімату в Україні. „Найближчим часом вони мають бути схвалені", — сказав він.

Під час засідання Президент підтвердив свою готовість до конструктивної співпраці з новою Верховною Радою насамперед для створення законодавчої бази, яка сприяла б економічному розвиткові.

Говорячи про основні пріоритети і напрями діяльности Уряду для включення в економіку України інвестицій, прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко наголосив на збереженні макроекономічної стабілізації, подальшої модернізації економіки та проведенні у ній структурних змін, скороченні дефіциту бюджету, забезпеченні фінансової стабільности, активізації інвестиційної діяльности, прискоренні приватизації державних підприємств, сприянні розвиткові середнього та малого підприємництва.

На пресконференції за підсумками другого засідання Консультативної ради її члени — як з українського, так і з чужоземного боку — висловили спільну думку про те, що за період після першого засідання ради у жовтні минулого року, сталося помітне пожвавлення інвестиційної діяльности в Україні.

Золотий ювілей Ізраїля скроплений кров'ю

Єрусалим. — У четвер, 14-го травня, палестинці також відзначили 50-річчя створення Ізраїля, події, що її вони називають своєю „катастрофою". Вони відзначили цю річницю двохвилинною мовчанкою та кілька-годинним демонструванням, яке ізраїльське військо намагалося припинити пальною зброєю. У висліді — девя'теро палестинських жертв, між ними два восьмилітні хлопчики.

Цей заколот з нагоди відзначення 50-річчя створення Ізраїля був найбільш жорстоким вибухом жидівсько-арабських почувань від вересня 1996 року.

На території смуги Гази ізраїльське військо стріляючи в демонстрантів, вбило вісім палестинців, а одного чоловіка вбито на території західнього берега ріки Йордан у містечку Рамалля. Що точно було причиною стріляннини зі сторони ізраїльського війська, досі не з'ясовано. Керівництво ізраїльської армії підтвердило, що в трьох місцях вояки стріляли на демонстрантів. Велику кількість осіб на західньому березі ріки Йордан і смуги Гази було поранено, але нікого із жидівської сторони.

Найбільш жорстокі сутички витворилися у східньому Єрусалимі, де досі його вулиці не були наражені на такі події. Тут поліція стрілянням гумовими набоями, палицями та кінними загонами атакувала молодих палестинців, які кидали камінням.

У Рамалля, Вифлиємі та Геброні військо Ізраїля було більш стриманим і співпрацювало з місцевою палестинською поліцією, даючи можливість палестинським демонстрантам виладувати свої пристрасті та спалахи гніву.

Демонстрації, протести і лють, спровоковані гнівом розчаруванням недотримання мирного договору в Ослі, є доказом, що палестинці добре пам'ятають про причини свого розселення і 50-річного вигнання.

Японці воліють смерть, а не безчестя

Токіо. — Цими днями добровільно пішов з життя 58-річний виконавчий директор Центрального банку Японії Такаюкі Камосіда. Від березня цього року він очолював комісію, яка розслежувала корупцію у цій же установі.

Т. Камосіда став уже шостим японським фінансистом вищого рівня, який покінчив життя самогубством під час корупційних скандалів, що потрясли все суспільне життя країни. Ця трагічна історія почалася з викриття хабарників у міністерстві фінансів, що потягнуло за собою самогубство винних. Вони воліли вмерти, ніж жити зі заплямованою репутацією. Відтак черга дійшла до Центрального банку.

Згідно з даними прокуратури, майже 600 чиновників цієї установи діставали від великих інвестиційних і комерційних банків хабарі у традиційній для Японії формі оплати різних приємних послуг, подорожей тощо. Зі свого боку, фінансисти-хабарники давали знати банкірам про пляновані тенденції валютного курсу і фондового ринку, а також важливі інформації про авкціони в самому Центральному банку. Маючи таку інформацію, гравець на біржевих торгах міг за лічені години збагатитися величезним капіталом.

Паралельно зі слідством, яке вела прокуратура, Центральний банк створив власну комісію, призначивши її керівником Т. Камосіду, оскільки він віддав установі 35 літ життя і заслужив високий авторитет. У своєму першому звіті Т. Камосіда підтвердив причетність 100 чиновників установи до хабарництва.

Нитка тим часом тягнулася все далі — й цього чесний японець не міг знести. У записці, залишеній для родини, самогубця каже, що корупційний скандал забрав від нього „всю життєву енергію".

С. Стецько хоче притягнути комуністів до відповідальности

Київ. — Депутат Слава Стецько, яка є головою Конгресу Українських Націоналістів, закликала притягнути до дисциплінарної відповідальности фракцію комуністів і її голову Петра Симоненка за образу її чести і гідности, повідомила УНІАР.

У депутатському зверненні на адресу тимчасової Президії Верховної Ради С. Стецько пише, що комуністи у своїй заяві під назвою „Про прийняття присяги депутатами ВР України 14-го скликання", розповсюдженій у перший день праці парляменту, „в ганебній, образливій і брутальній формі" звинуватили її „у фактах, що не відповідають істині". Не повторюючи цих „фактів", вона зазначила, що „зміст заяви є кримінально переслідуваним як злочин за наклеп та образу щодо людини, і тому я звернулася за захистом до провоохоронних органів".

Як відомо, С. Стецько як найстарший член парляменту приводила 12-го травня до присяги новообраних депутатів і відкривала сесію. Комуністи демонстративно залишили залю після того, як вона спробувала сказати кілька слів, непередбачених процедурою.

С. Стецько також назвала членів Секретаріяту Верховної Ради „посібниками в розповсюдженні брехливого матеріялу", бо вони поширили заяву комуністів, хоч і „чітко усвідомлювали, що її зміст є образливим і потребував певних доказів".

П. Лазаренка звинувачують у фальсифікації

Київ (УНІАР). — Фракція Народно-Демократичної Партії розповсюдила у Верховній Раді України заяву з приводу формування тимчасової Президії сесії ВР України.

Автори заяви пояснюють, що 12-го травня на засіданні ВР України зформовано її Тимчасову Президію. Фракції та блоки підтримали чотирьох і п'ятьох запропонованих кандидатів. Що ж до кандидатури П. Лазаренка, то було оголошено, що крім фракції "Громада" чисельністю 44 депутати, його кандидатуру також підтримали 42 позафракційні депутати.

"Звертаємо увагу на те, що фракція 'Громада' станом на вечір 12-го травня ще не оприлюднила свій персональний склад. Отже справжній склад фракції 'Громада' у Верховній Раді України до цього часу невідомий. Щодо 42-ох депутатів які, як було заявлено в індивідуальному порядку, підтримали включення П. Лазаренка до складу тимчасової Президії, пропонуємо до уваги народних депутатів і громадськости копії цих 'підписних листів' з тим, щоб і депутати, і громадськість могли передивідчитися у методах, які застосовує лідер Партії 'Громада' для досягнення своїх політичних цілей. Сподіваємося, що, можливо, навіть знайдуться автори тих, м'яко кажучи, нерозбірливих закарлючок і визнають своє авторство", — пишуть автори заяви. Її підписали члени Координаційної ради фракції НДПу ВР Анатолій Карпов, Олег Петров та інші.

Припинення радіопередач з ВР викликало гострі дискусії

Київ (УНІАР). — Верховна Рада України 14-го скликання на першій сесії 12-го травня розглянула питання про порядок висвітлення праці парляменту. Депутати взяли за основу проєкт, запропонований членом комуністичної фракції Сергієм Гмирею.

Після гострих дискусій депутати ухвалили постанову, що Пресова служба Верховної Ради має здійснювати організацію телевізійних і радіопередач, забезпечувати представництво в них депутатів в обумовленому порядку, брати участь у формуванні тематичних програм з участю парляментаристів, з урахуванням рекомендацій і побажань депутатських фракцій, груп та комітетів, забезпечити всебічне оперативне та об'єктивне інформування національних та закордонних засобів масової інформації про працю ВР. За цю постанову проголосували 227 парляментаристів.

Наступного дня депутат Верховної Ради і лідер Партії "Громада" Павло Лазаренко повідомив на пленарному засіданні, що до Президії надійшли звернення від депутатів Віктора Чижа ("лівий центр"), Юрія Кармазіна ("Громада") і Олександра Єльяшкевича ("Громада") з приводу припинення прямих радіопередач з пленарних засідань українського парляменту. Вони оцінили це, як порушення статті 15 Конституції та "нехтування права Верховної Ради України працювати гласно".

І. Чиж від імени "лівого центру" запропонував: створити слідчу депутатську групу для вивчення цього питання, негайно зажадати від міністра інформації Зиновія Кулика відновлення прямих радіопередач з ВР та ухвалити відповідну постанову. Ю. Кармазін запропонував негайно викликати прем'єр-міністра для подання пояснень і також виконуючого обов'язки генерального прокурора. Крім того, надіслати звернення до голів дипломатичних місій, акредитованих в Україні, з роз'ясненням щодо відсутности радіопередач з парляменту.

О. Єльяшкевич підтримав пропозиції Кармазіна і додатково запропонував, у разі невідновлення передач, висловити недовір'я Кабінетові Міністрів України.

На пропозицію членів Тимчасової Президії та П. Лазаренка Верховна Рада доручила групі депутатів ще цього ж дня подати проєкт постанови з приводу припинення радіопередач. Пропозицію про виклик прем'єр-міністра і виконуючого обов'язки генерального прокурора парлямент не підтримав.

Наприкінці дня депутати І. Чиж, Ю. Кармазін, О. Єльяшкевич та Віктор Шишкін представили проєкт постанови про порушення законодавства України щодо висвітлення діяльности ВР України. Як зазначив депутат від "Громади" Ю. Кармазін,

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ПЕРЕВІРКА В АРМІЇ

КИЇВ. — У Збройних Силах України розпочалася перевірка результатів навчання за зимовий період. Міністер оборони України генерал-полковник Олександер Кузьмук та керівники військового відомства розпочали її згідно з пляном навчання і проводять у двох етапах. Передбачається перевірити готовість керівного складу усіх рівнів та провести командно-штабні тренування.

ЯПОНСЬКІ ІНВЕСТИЦІЇ

КИЇВ. — Тут 12-го травня Леонід Кучма зустрівся з керівником фінансового комітету японської фірми "Міцуї" Такава Сумімото. Високий гість запропонував ряд інвестиційних проєктів на загальну суму близько двох більйонів долярів. Зокрема, фірма зацікавлена взяти участь у модернізації Кременчуцького нафтопереробного заводу. Представник компанії зазначив, що фірма не вимагатиме урядових гарантій для інвестицій. Фірма готова створювати спільні підприємства з українською стороною, влючаючи кредити міжнародних фінансових організацій.

СПУ ВИСТУПАЄ ЗА РЕЗИГНАЦІЮ УРЯДУ

КИЇВ. — Виконавчий комітет політичної ради Соціялістичної Партії України на своєму засіданні ухвалив рішення, в разі дальшого невиконання Урядом закону про встановлення величини вартости межі малозабезпечености та розміру мінімальної заробітної платні на 1998 рік (закон про це прийнято 24-го грудня 1997 року) зобов'язати депутатів-членів Соціялістичної Партії ініціювати звільнення Кабінету Міністрів. Згідно з законом, 1-го січня 1998 року межа малозабезпечености встановлюється у розмірі 73,7 грн., а мінімальний заробіток — 45 грн.на місяць.

НОВИЙ ПОРЯДОК СТВОРЕННЯ ДЕПУТАТСЬКИХ ФРАКЦІЙ

КИЇВ. — Українські парляментаристи розглянули питання про внесення змін до правильника ВР України. В результаті обговорення висловлених пропозицій депутати ухвалили, що фракції українського парляменту створюються виключно політичні партії та блоки політичних партій, які подолали 4-відсотковий рівень у виборах до ВР України 29-го березня 1998 року. Фракція може бути зареєстрована, якщо у її складі є не менше 14-ох депутатів. Це рішення в ході поіменного голосування підтримали 314 депутатів, проти — 43. Комітетів у Верховній Раді має бути не більше, ніж 24.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД ВИВЧАЄ ПРАВОМІРНІСТЬ ДІЙ ПАРЛЯМЕНТУ

КИЇВ. — Конституційний суд України розпочав розгляд справи за поданням Президента України щодо офіційного тлумачення другої і третьої частин статті 84 та другої і четвертої частин статті 94 Конституції. У поданні Президента йдеться, зокрема, про правомірність практики багаторазових переголосувань законопроєктів у Верховній Раді, а також голосування депутатами за колег, відсутніх на пленарних засіданнях. Конституційний суд України розглянув справу за поданням 47-ох парляментаристів щодо поєднання депутатської діяльности з іншою працею, наприклад, на постах перших заступників та заступників керівників структурних підрозділів міських і районних державних адміністрацій.

ПОВТОРНИХ ВИБОРІВ ПОСАДНИКА ОДЕСИ НЕ БУДЕ

ОДЕСА. — Тут 13-го травня Одеська міська територіяльна виборча комісія поширила рішення з приводу обрання посадника. У документі сказано що "Одеська міська виборча комісія вирішила керуватися рішенням Жовтневого районного суду Одеси з 23-го квітня 1998 року, яким встановлено, що вибори одеського міського голови пройшли у відповідності з вимогами Конституції України і закону про вибори депутатів місцевих рад. Отже немає підстав для визнання цих виборів недійсними. Одеська міська виборча комісія постановила "вважати Едуарда Гурвіца законо обраним 29-го березня 1998 року посадником". Документ підписали голова Одеської міськоївиборчої комісії Леонід Капелюшний та секретар комісії Надія Прейгер.

ФРАНЦУЗЬКІ КІНОФІЛЬМИ

КИЇВ. — Французький культурний центр представив нове оформлення французького телевізійного каналу TV5, який працює 24 години на добу повсьому світі. В його репертуарі найкращі програми бельгійських, канадських, швейцарських та французьких каналів. В Україні TV5 має покищо одного офіційного партнера — IVK. Умовою для підписання угоди про співпрацю з TV5 є безплатні передачі лише французькою мовою. На сьогодні передачі цього каналу можуть дивитися 250,000 глядачів у Києві, а також власники сателітних антен. Французький культурний центр разом із амбасадою Франції пропонує від 15-го до 23-го травня переглянути дев'ять фільмів, вибраних Алено Дельоном, з його участю. Ретроспектива буде показана у кінотеатрі "Зоряний".

У СВІТІ

У СЕРЕДУ, 13-ГО ТРАВНЯ, 58-річну Ґро Гарлєм Брундтлянд, колишнього прем'єр -міністра Норвегії, затверджено новим генеральним директором Світової організації здоров'я (СОЗ). Вона відразу заявила, що має намір переорганізувати цю агенцію здоров'я Організації Об'єднаних Націй та оновити зв'язки з індустрією. Крім того, вона має намір цю так часто критиковану організацію значно зменшити, зробити її більш відкрито та ефективною. За фахом д-р Брундтлянд є лікарем і спеціялістом з ділянки публічного здоров'я. Вона перебере свою нову відповідальність 21-го липня, як після 10-річного урядування з нього відійде японець Гіроші Накаджіма. У своїй промові перед представниками 191 країни у асамблеї СОЗ вона зазначила, що „ця організація може і мусить змінитися, бо повинна стати більш відповідальною та сприйнятливою до всяких змін у світі". Її номінацію схвалено 166 голосами за та сім проти.

В АМЕРИЦІ

ВІД ДЕЯКОГО ЧАСУ ВЕЛИКА частина нюйоркських водіїв таксівок стали невимовно вульгарними у поведінці до своїх клієнтів і в загальному небезпечними на вулицях міста. Щоб запобігти дальшому зростові трагічних випадків спричиненими водіями таксівок, нюйоркський посадник Руді Джуліяні минулого місяця запропонував цілий ряд гостріших правил до розгляду Комісії таксівок і лімузин. Заходи посадника Ню Йорку не подобалися водіям таксівок і вони вирішили застрайкувати — не виходити на працю в середу, 13-го травня. Хоч страйк водіїв таксівок ускладнив доїзд деяким людям, а особливо тим, які з усіх кінців країни та світу прилітали на підміські нюйоркські летовища, то на здивування, при опитах репортерів засобів масової інформації, самі ті особи підтримують заходи посадника Р. Джуліяні, як і більшість мешканців міста в тому, що час найвищий припинити небезпечну розгнузданість нюйоркських водіїв таксівок.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Не надто оглядатися назад

Мабуть, кожен з українців вже не від сьогодні все пильніше приглядається до подій, що відбуваються в найближчому пограниччі з Україною. Це природно, і так чинять усі , хто має сусідів. Сьогодні не поділятимемо наших на добрих і не надто таких. Ніхто не може знати, хто що має на думці в стратегічному, як то кажуть, пляні, але об'єктивно дуже багато говорить про те, що в нинішній період нашого з сусідами співіснування стосунки України з ними є достатньо хорошими і, якщо б воно так втрималося на довший час, то є всі підстави припускати, що, нарешті, ми виходимо на шлях взаєморозуміння та бажання щирих добросусідських відносин.

Найбільше людям перешкоджає повірити в добрі наміри того чи іншого сусіда далеко не завжди світле минуле в їх взаєминах. На жаль, в історії України отого світлого минулого зовсім небагато. Тому й тяжить над нами недовір'я та обережність. Чи є для цього й сьогодні якісь підстави? В цілому, мабуть, їх менше, ніж, скажімо, було це ще кілька десятиліть тому, коли у 1920 році, при безперечній підтримці відомих держав, тодішня Польща розправилася із ЗУНР і остаточно насадила свій режим у західній Україні, а на східній жорстокий російський наїзд придушив надії на відродження української державности. Менше цих підстав і в порівнянні з 1939 роком, коли оту ж західню Україну "звільнили" з польського ярма червонозорі "брати" з-за Збруча, щоб повісити на "звільнених" ярмо ще тяжче. Менше тих підстав для настороженого обзирання і тому, що відчутно змінилася сама ґльобальна політична ситуація, безперечно відійшла в минуле загроза світового комунізму чи фашизму. Тим менше підстав лякатися кожного куща тому, що про Україну, напротивагу згадуваним часам, сьогодні знає цілий світ.

Можна подати більш ніж достатньо позитивних прикладів стосунків України з її сусідами в час, коли вона переступила семиріччя своєї незалежности. Насамперед, факт, що її незалежність визнали всі сусіди, а насамперед, здавалося б одвічний її недруг, нова, демократична Польща. Очевидно меншою стала злостива конфронтація Росії з Україною, що, насамперед, виявлялося в стремлінні Москви звалити Київ енерґетичним голодом; в Росії ж відчувається певне пожвавлення в діяльності української громади; притихли емоції навколо кримського питання тощо.

Між Польщею та Україною підписано домовлення про добросусідські відносини; як з українського, так і польського боку починають все більше вивлятися терпимість і взаєморозуміння на ґрунті національно-релігійного життя; хай і поволі, але послідовно йде до взаємопрощення за колишні злої пам'яті протистояння, також пожвавлюються економічні та культурні зв'язки.

Чи не визначальною була думка України у наладнанні конфлікту в Придністров'ї. Значною мірою розв'язано достатньо серйозні проблеми, що довший час тримали в стані постійного напруження відносини між Україною та Румунією; зокрема, проблему чорноморських островів. З честю впоралася Україна і зі своєю ролею в Юґославії, де українські вояки в складі миротворчих сил ООН виявили високу військову майстерність і дисципліну.

Більш ніж вдалим можна назвати розвиток політичних та економічних контактів України зі З'єднаними Стейтами Америки та рядом інших західніх держав. Далеко, мабуть, не випадковим і таким, що ще раз підтверджує зростання авторитету України в міжнародному житті є й те, що міністра закордонних справ України Геннадія Удовенка було обрано головою сесії Генеральної асамблеї ООН. Україна стала членом багатьох світових організацій, між іншим, Міжнародного валютного фонду, поширює та затіснює свої контакти з НАТО тощо.

Треба, однак, бачити й те, що успіхи України на міжнародній арені не дають спокійно спати силам, які так і не позбулися старих амбіцій. Зокрема, у тій же сусідній Польщі не вгавають пристрасті навколо "кресув всходніх". Деякі пресові видання тієї країни (та й польської діяспори) послідовно мусують тему "історичності" українських земель для польської держави; завершується праця над великим фільмом "Вогнем і мечем" (на сором українців — з участю українських акторів у провідних ролях) за відомим романом Г. Сенкевіча. Перелік подібних провокативних дій в сусідніх з Україною країнах можна би продовжити. Ми цього не робитимемо. Насамперед — з поваги до тих справді мудрих людей, котрі вміють іти вперед, не оглядаючись назад.

Марцін Поляк,
Варшава

УКРАЇНСЬКЕ РОЗДОРІЖЖЯ

Україна, так як й інші країни, які виникли на руїнах СССР, переживає глибоку кризу. Проявляється вона в багатьох ділянках громадського життя, а особливо в господарстві. Утримується низький рівень промислової продукції, висока інфляція, не вистачає інвестиційного капіталу. Криза викликає поглиблення суспільного напруження, зріст незадоволення з дотеперішніх реформ і маразм в сфері господарської перебудови. Не зважаючи на відносно ще стабільну внутрішню ситуацію, такий стан не заохочує закордонних інвесторів у вкладання капіталу в акції українських підприємств. Україна наставилася на довготривалий процес перебудови господарства, але все ще знаходиться на початку цієї дороги, маючи великі труднощі у зробленні першого кроку. Виникає, отже, питання: яким чином Польща може допомогти у переборенні цих складних проблем?

Польща може допомогти Україні

Щойно тепер, у другій половині 90-их років, польська східня політика стає виразнішою. В'яжеться це, між іншим, з ролею, яку Польща починає відігравати у відношенні до держав Східньої Европи, які виникли після розпаду СССР. В загальному можна сказати, що метою польської східньої політики повинна бути політика, спрямована на укріплення незалежности держав, які знаходяться між Польщею і Росією. Першочергове значення в цій політиці мають польсько-українські стосунки. Добросусідство не вистачає. Не зважаючи на те, що основи для розвитку плідної співпраці вже створені, потрібні дальші конкретні дії, які випрацювали б далекосяжну концепцію співробітництва з Україною. Успішний розвиток польсько-українських відносин є, отже, важливим явищем не тільки для обох країн, але також і для Центральної Европи, а в результаті і цілої Европи. Польща має ключову ролю у стабілізації незалежности України, як з огляду на своє географічне положення, так й історичне обумовлення. Особливо тепер, коли Україна не в силі справитися з дальшими реформами в державних і господарських структурах, закордонна політика дуже важлива для Києва. Інша справа, що Україна не має одного серйозного партнера, в стосунках з країнами Західньої Европи, на якого вона могла б міцно спертися в дальшому розвитку. Европейська комісія скоріше всього в найближчому часі не підпише жодного нового европейського договору, на що розраховують українські реформатори. Його підписання напевно буде відкладене на кілька років, так, щоб на той час нові країни-члени могли приступити до об'єднань. Серед них Польща, східнім кордоном якої стане кордон Европейського союзу. І саме тому роля Польщі може бути важливою: в ситуації, коли увага всіх буде звернена на проблеми інтеґрації, тут же за нашим східнім кордоном можуть наступити зміни, які перекреслять повністю дотеперішні реформи в Україні і приведуть до влади сили, що не будуть зацікавлені дальшим поглибленням контактів із Заходом. Активна польська східня політика, особливо щодо України, обмін досвідом, який ми здобули у проведенні реформ, а в міру можливости також і спільні інвестиції в перспективі кількох років, можуть заплодоносити конкретними користями, головно коли ідеться про торговельний обмін. В стосунках між Польщею і Україною потрібна глибока співпраця на користь трансформації, бо остаточні цілі наших країн спільні: демократія і ринкове господарство.

Треба творити нову історію

На жаль, історія весь час нас розділює. Мимо декляpацій політиків (президентів Кучми та Кваснєвського), примирення комбатантів АК і УПА, співпраця в Еврореґіонах „Закарпаття" і „Буг", ще й надалі живе у громадській свідомості глибоке взаємне недовір'я. Появляються опінії, що сьогодні польсько-українські відносини є модельні. Можна з цим полемізувати. Не є це модель оптимальний, такий, як у випадку польсько-німецьких стосунків. Терпиться щонайменше на дві хвороби: недостатню виховну політику з обох боків і надто невеликий обсяг співробітництва недержавних польських і українських організацій. Тим часом у свідомості одиниць, головно у прикордонних реґіонах, функціонує ще багато стереотипів і упереджень, що є перешкодою на шляху співробітництва між нашими народами. Є ще в нас упередження, винесені з домів наших батьків, дідів: про мордування українського і польського населення, про „Львівських орлят", про УПА. Небагато осіб розуміє ці явища і намагається їх вияснити сьогоднішнім суспільствам Польщі й України. Не зважаючи на все більше політичне і господарське співробітництво, можна зауважити певну інформаційну прогалину, яку ніхто не намагається виповнити. На жаль, стереотипи й упередження самі не зникнуть. Для цього потрібна копітка виховна праця, ширший обмін думками, взаємні візити в обидві країни, наново відкривання польської та української культур, а також їх спільних контактів. Шанси на покращання стосунків дають недержавні організації, які виходять з ініціятивами, адресованими до громадян України. Таких ініціятив є, однак, дуже мало: можна порахувати на пальцях польські організації, що здійснюють спільні проєкти, як, наприклад, Фонд ім. Стефана Баторія, Европейський форум студентів AEGEE, Спілка молодих журналістів POLIS, Фонд „Новий Став"...

Будування громадянського суспільства, здається нам, в наш час — це свого роду ключ до вирішення складних суспільних проблем України. Зрештою, це єдина дорога до демократизації і внутрішньої стабільности нашого східнього сусіда. Не зважаючи на це, процес цей весь час натрапляє на величезні перешкоди. Перша з них — це все ще вичікувальна поведінка великої частини людности, в тому цілого російськомовного населення, не до кінця переконаних у зверненні до західніх вартостей і до важких суспільно-господарських реформ. Друга перешкода — це постійний брак засобів. Практично не існують публічні фонди, які підтримували б діяльність третього сектора, так як не народилася ще широка спонзорська діяльність з боку правних господарських підметів. Вийняток становлять приватні фундації, такі, як Фонд „Відродження", заснований Соросом, але вони не в силі самі заспокоїти всі потреби недержавних організацій.

Конкретні проєкти співпраці

Співробітництво в широкому маштабі — можливе. На початку березня ц.р. із спільною ініціятивою виступили польська й українська спілка AEGEE, започатковуючи проєкт „Разом у Европі". В календарі праці є шість конференцій і семінарів, зустрічі і обмін молоддю, а також тритижнева дослідницька візита в центральні і західні області України. Поза циклом конференцій організатори заплянували також ряд лекцій і панелей в найбільших студентських осередках Польщі. Мета проєкту — це, перш за все, встановлення тривалої співпраці між спілками молоді з Польщі й України так, щоб розвинути існуючу політичну і господарську співпрацю на громадянську ініціятиву. На думку організаторів, в польсько-українських відносинах треба використовувати модель, випрацьований в рамках співробітництва Польщі і Німеччини. Вже віддавна підтверджується опінія, що польсько-німецькі стосунки сьогодні можна визнати певним оптимальним моделем співпраці між народами. Отже, може він бути прикладом будування відносин між державами, які протягом історії не завжди були собі приязні. Є він і тому вартісний, що співробітництво на державному рівні (наприклад, в рамках польсько-німецької програми транскордонного співробітництва PHARE че еврореґіонів), як і на рівні недержавних організацій, серед яких найбільш значним цього прикладом є діяльність польсько-німецької співпраці молоді.

Безсумнівно, допомагає це переборювати стереотипи, упередження, які уформувалися протягом історії. Цей модель можна використати для формування тривалих і дружніх польсько-українських стосунків. Він може мати вплив на відносини між іншими народами Центрально-Східньої Европи, скрізь там, де жевріють національні та етнічні конфлікти.

Треба, однак, собі усвідомити, що творення взаємних зв'язків поляків і українців буде довготривале, бо існує багато різного роду історичних обвинувачень, які треба було б усунути зі свідомости суспільства. Тим не менше, однак, маючи на увазі користь із співпраці, яку невдовзі можуть осягнути наші країни, треба такі дії пропаґувати вже тепер. Особливо важливу ролю матимуть засоби масової інформації, завдяки яким ідея співпраці може бути прищеплена якнайширшим колам громадян.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про людську пам'ять

Різні шляхи має ця людська пам'ять, на яку завжди покликуємося і яка для кожного з нас є чи не найважливішим чинником у житті. Особливо в сьогоднішньому бутті, коли ми не так то і давно відкрили небезпеку найгіршої недуги пам'яті, яку тут називають недугою Альцгаймера — кожний доказ у старшому віці занику пам'яті насторожує і викликує сумніви, чи це аби не початок цієї жахливої недуги, що так принижує гідність людини.

Але не треба тільки сягати по найгірше, пам'ять грається з нами у кожному віці і у кожній життьовій ситуації. Часом вона дописує бездоганно, часом і молодші віком забувають, що мали виконати, забувають прізвища та імена або забувають пережите недавно.

Щасливі ті, які можуть забути погані переживання скоро і просто вимазати їх зі своєї пам'яті, щасливі ті, що пригадують пережите до найменших подробиць і можуть про те розповісти чи написати. Завдяки їм маємо тепер численні книжки спогадів, які звичайно мають історичну вартість та торкаються подій останнього пів сторіччя, які так потрібно записати для повної історії та мартирології нашого народу.

Але саме читаючи тепер часто такі спомини, насувається мені питання чи не заводить авторів в деяких місцях їхня добра пам'ять і чи не домішують вони до фактів трохи фантазії або просто бажання представити цю чи іншу подію в якнайкращому світлі, а при тому і представити себе в авреолі, немов справжнього героя.

Не буду тут давати доказів на чому спираю свої сумніви тому, що зробивши це вже явнославно перед двома роками у своїй рубриці, натрапила на протести і на багато неприємних коментарів, які ще до сьогодні блукають тут і там.

А все ж моя пам'ять ще не дуже мене заводить, а прикметою чи може хибою старших віком осіб є те, що вони часто дуже виразно пригадують давнє минуле, а забувають, що було вчора. Маючи до того ще тепер причину пригадувати давні події та шукати за їх описом по різних книжках споминів, щераз і щераз стверджую скільки там находиться фантазії, на що могла б дати живі докази, але не можу цього зробити, бо ж як тут знімати „німб" і усіми прийняті факти та давати докази, що цей чи інших автор споминів не був аж таким героєм, як себе описує, а події мали зовсім інший перебіг? Ось так зі страху, а може із доброї волі, промовчую це, що пам'ятаю дуже добре і дивуюся скільки з моїх однолітків, чи і трохи молодших за мене, стали із-за описаної ними і прийнятої всіми минувшини славними особами нашої спільноти, яких відзначують, нагороджують і „святкують".

Шкода, що на підставі саме такого занику пам'яті у авторів політичних споминів друкується книжки, які стають вже тепер джерелом студій та знання молодих істориків. Можливо, що деякі з них вміють, шукаючи таки за доказами та справжніми фактами, відділити зерно від полови, але боюся, що багато з них залишається у мряці, шукаючи за недавнім минулим України.

У пересічному житті одиниці такі браки пригадувати собі дійсний перебіг подій не є шкідливі, як не є надто шкідливим забувати імена чи прізвища, що трапляється усім доволі часто. Чомусь саме цей хвилевий заник пам'яті, коли йдеться про ім'я, про назву, особливо нас хвилює і ми стараємося доконче відразу собі пригадати забуте.

Але однак коли ви стараєтеся пригадати собі прізвище людини, яку ви давно знали і не можете у нікого знайти помочі для своєї пам'яті, тоді стає особливо важко. Таке почуття мала я минулого тижня, коли стояла перед відповідальним завданням подати молодому історикові з України факти з підпільного Пласту. Розповідаючи йому про одне із переживань тих років, я ніяк не могла пригадати імени одного із учасників, що загинув від совєтської кулі переходячи границю, і в тому моменті здала собі справу, що вже нема ні одної особи, щоб мені допомогла б моїй пакосній пам'яті...

О-КА

Володимир Полєк,
Івано-Франківське

Відгомін Великодня в літературі

В історії української літератури окрему сторінку становлять твори, присвячені Великодню. І це не випадково. Адже наші письменники поєднували Господнє Воскресіння із неминучим воскресінням українського народу із багатовікового національного гніту. У це величне свято очі всіх людей очі всіх людей повертаються на узгір'я, де стара церковця „щасливо дивиться на світ", а „кожну весну на Всеношній/Там появляється Христос". Як пише В. Дубина у вірші „На Великдень", „на світанку біля храму/Посвятим наші пасочки, впадемо на коліна і помолимося до небес", бо „Христос Воскрес, моя Вкраїно! / Христос воістину воскрес!"

А наш знаменитий байкар Л. Глібов у вірші „На Великдень" стверджував, що у це велике свято лине „святий привіт: Христос Воскрес". Звертаючись до українських діточок, він просить їх, щоб з цього дня „рівно йшла життя дорога", а їхні душі звеличували Бога.

Українські письменники завжди задумувалися над таїнством смерти і воскресіння Ісуса Христа, над величчю Гетсиманського саду (вірш П. Карманського „В Гетсимані"), трагедією Голготи (Голгофи) та проблемою зради. Т. Шевченко писав, як „мерзенна Іудея" намагалася вбити „Правди Слово, Святої Правди і любови", що зорею зійшло над Вифлиємом, а тому на Голготі розп'яла „Сина Божія во Плоті". Але марними були зусилля всіх темних сил:

А Ти
Востав от гроба! Слово встало,
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої Апостоли святії.

Леся Українка вважала, що

Завжди терновий вінець
буде кращий,
ніж царська корона.
Завжди величніша путь
на Голготу;
ніж хід тріюмфальний.
Так одвіку було
і так воно буде довіку,
Поки житимуть люди.

Поетеса задумалася над причинами і наслідками зради Юди. У драматичній поемі „На полі крові" вона змалювала христопродавця вже після зради, розп'яття і воскресіння Ісуса Христа. Відійшовши від біблійної розповіді, Леся Українка показала Юду звичайним селянином, який на зрадницькі 30 срібняків купив поле (звідси символічне — „На полі крові") та обробляє його, зовсім не караючись своїм злочином. Жахливі слова — „продав Христа" чи „продав людину" — не викликають у нього жодного почуття жаху, відрази чи каяття. Юда продав Христа тільки тому, що йому були потрібні гроші, продав так, як продається будь-який товар:

Так само продають їх, як і все,
як гуси, як худобу: поторгують
і вдарять по руках.
Ти ж думав як?
А потім з руки в руки
віддають їх
тому, хто купить. От і все.
Не бачив?

Вражений ницістю Юди, плюгавством його поцілунку, Прочанин з жахом говорить:

Убий, заріж,
втопи, продай
та хоч без поцілунків!

Із словами „Тебе убити мало!" Прочанин кинув у Юду каменем, але це не справило враження на христопродавця — він і далі „працює до нестями" на своєму клаптику землі, на своєму „полі крови".

Якщо Леся Українка задумалася над причинами зради (матеріяльної вигоди), то священик В. Мельник (як письменник, він виступав під псевдонімом В. Лімниченко), родом із с. Небилів теперішнього Рожняківського району Івано-Франківської области, замислювався над проблемою юрби, масової психози. У проповіді „Кого з двох ви бажаєте?" він по-новому розглянув біблійну розповідь про суд Понтія Пілата над Христом. На запитання, кого йому звільнити — Ісуса Христа чи розбійника Варавву, юрба відповіла: „Варавву". Цю сцену письменник спроєктував на сумнозвісні події т. зв. золотого (а насправді — кривавого) вересня 1939 року. В одному селі на Тернопільщині його мешканці релігійні потреби відправляли у маленькій каплиці, в якій служив старенький священик-монах, бо до церкви було досить далеко. Після приходу большевиків нова влада наказала священикові протягом доби ліквідувати каплицю і покинути село. До комуніста Лисиченка прийшло 60 селян з проханням не закривати каплиці.

І тут сталося непередбачене. Як пише В. Мельник-Лімниченко, „лукавий комуніст вийшов на поріг ганку,

(Закінчення на стор. 3)

Автор — професор Прикарпатського Університету ім. В. Стефаника.

Відгомін Великодня...

(Закінчення зі стор. 2)

людям назустріч, вислухав їхнє прохання, а потім ушкварив промову, що кінчалася словами: „Тепер рішайте: що ви хочете? Чи хочете каплиці і старого попа, чи все те, що бачите перед собою: всю господарку монахів? Якщо хочете цю господарку, беріть, що бачите перед собою! Це все — ваше! Корова, коні, свині, збіжжя, все, що тут бачите, це ваше! Вибирайте!"

Наслідок тієї облудної промови був такий: усі, за вийнятком шістьох, кинулися грабувати господарку, забувши про каплицю і священика... І не зважаючи на те, що ті люди самі по собі були незлими і в дуже короткому часу сердешно каялися з приводу цієї події, сам факт так нагадує Пілатове запитання і вибір юрби... В. Мельник-Лімниченко на цьому прикладі розкрив масову психозу, під впливом якої люди роблять не те, що хочуть, а пізніше розкаюються.

До Понтія Пілата звернулася й Наталена Королева у повісті „Квід ест верітас" („Що є істина"). У ній письменниця намагалася розкрити діяльність і переживання римського прокуратора, зрозуміти, чому Пілат, хоч і не бачив у вченні „Пророка Галілейського" жодної провини, все ж своєю нерішучістю й ваганнями допустив до страти Ісуса. Як пише Р. Завадович, „змальовуючи духовну драму Пілата", що, бувши „тільки людиною" і тримаючись лише „людського права", „ціле життя шукав істини, тужив за нею і не знайшов (чи, може, не впізнав)", авторка використала еспанські й французькі леґенди про цю біблійну особу. До речі, Наталена Королева, яка по матері походила із старовинного еспанського роду Медінаселі, вважала себе потомком... Понтія Пілата. В їхньому палаці була точна копія Пілатової преторії в Єрусалимі з відомим балконом, з якого Пілат показував народові на Христа із знаменитими словами: „Це людина".

Українські письменники часто пов'язували воскресіння Ісуса Христа із воскресінням України, її національним і державним відродженням. О. Олесь у вірші „Воскресла Україна" писав, що „дзвони лунають і світу сповіщають, що

— Воскресла, воскресла вона!
Воскресла, як мрія,
оплакана кров'ю,
Згадалась, як казка,
забута давно,
Вернулась, як бранка,
в свій стан з хоругвою,
Влетіла, як пташка
весною в вікно.
Воскресла, воскресла!
Це друге ясне
воскресіння Христа!

А у вірші „І як ми так довго терпіти могли" він наголошував: довго українці „думки розпинали на власних хрестах", поки Христос „не воскрес, не зійшов з хреста".

Під час богослужіння звучить антифон, пісня, яку виконують два хори або хор і соліст. Цю релігійну форму вибрала Дарія Михальчишин, щоб у своєму „Великодному антифоні" сказати, за що і за кого ми повинні молитися, аби вільною і щасливою була наша Україна.

ВІДПУСТ — ПРОЩА

в монастирі Преп. Антонія Печерського
в м. Нокс, Індіяна

почнеться

в неділю 24-го травня 1998 року о год. 9:30 ранку

АРХИЄРЕЙСЬКОЮ ЛІТУРГІЄЮ

і триватиме до суботи 30-го включно.

Після Літургії урочиста Панахида за жертви Великого Голоду 1933 року в 65-ту річницю жорстокого злочину, за жертви Чорнобиля в 12-ту річницю трагедії і за загинулих шахтарів Донбасу.

Запрошуємо

українську громаду до масової участи.

Пожертви на монастир і на молитви за близьких і рідних просимо слати на адресу монастиря:

St. Anthony Ukrainian Orthodox Monastery
4275 S. 700 East, Knox IN 46534
Tel.: 1(219) 772-7089

Мала Рада УАПЦ (Соборноправної)
Київський Патріярхат

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої дорогої ДРУЖИНИ, МАМИ,
БАБУСІ, ПРАБАБУСІ і СЕСТРИ

бл. п.

ВАСИЛИНИ ФОРМАНЮК

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в таких церквах:

Пресвятої Тройці в Статен Айленд, Н.Й.
26-го травня 1998 р. о год. 10-ій рано;
св. Арх. Михаїла в Гартфорді, Конн.;
Пречистої Діви Марії в Лос Анджелес, Кал.;
св. о. Миколая в Торонто, Канада;
Успення Пресвятої Богородиці в Яремче, Україна.

Про молитви за спокій душі бл. п. Василини просить

РОДИНА

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ в Ню Йорку
з великим жалем повідомляє своїх членів та українське громадянство, що в суботу, 25-го квітня 1998 р. відійшов у вічність

✝

св. п.

ЯРОСЛАВ ПАСТУШЕНКО

довголітній і відданий член УІА, видатний комерсант, добродій і заслужений громадський діяч.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибитій дружині Надії і родині складаємо найщиріші співчуття.

ДИРЕКЦІЯ УІА

В 5-ту НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ до ВІЧНОСТИ
нашого дорогого МУЖА й БАТЬКА

св. п.

ВОЛОДИМИРА МАРТИНЦЯ

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

будуть відправлені:

в четвер, 4-го червня ц.р.

в Менвіл, Н.Дж. — церква св. Архистратига Михаїла.

в п'ятницю, 5-го червня ц.р.

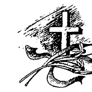
в Ґлен Спей, Н.Й. — церква св. Володимира;
в Лорейн, Огайо — церква Пречистої Діви Марії;
в Лондоні, Англія, в дієцезальному храмі.

Дуже просимо родину, друзів, приятелів і знайомих в ці дні злучитися з нами в молитвах за благородну душу дорогого нам покійника.

Для вшанування пам'яті св. п. Володимира складаємо на:

Будову храму в честь Пречистої Діви Марії в Зарваниці	250 дол.
Священичу семінарію в Рудні, коло Львова	250 дол.
Дім Інвалідів і Хворих УПА в Моршині, Україна	250 дол.
Бюро УККА у Вашінґтоні	250 дол.
Пресфонд „Національної Трибуни"	100 дол.

Дружина — ЗЮНА
доні — СОФІЙКА і УТЯ

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою з членством Союзу Українок Америки, спонсорами Стипендійної Акції СУА та українською громадою, що 9-го травня 1998 р., після довгої і важкої недуги, відійшла у вічність

почесна членка
Союзу Українок Америки
св. п.

ТЕОДОЗІЯ САВИЦЬКА

засновник Стипендійної Акції СУА.
Багатогранна, освічена і працьовита, вона вписала світлу сторінку в історію Союзу Українок Америки.

З приводу тяжкої втрати висловлюємо щире співчуття родині.

Вшановуючи її пам'ять, на бажання родини при Стипендійній Акції СУА створено Тривалий Фонд ім. д-р Теодозії Савицької.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Пожертви „Замість квітів" слід надсилати на адресу:
UNWLA Inc. Scholarship Fund, 171 Main Street,
P.O.Box 24 Matawan, NJ 07747

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 5-го січня 1998 р. відійшов від нас назавжди на 75-му році життя, наш найдорожчий і незабутній МУЖ, СИН, БАТЬКО і БРАТ

св. п.

інж.

ОСТАП СТЕЛЬМАХ

У глибокому жалю і скорботі цими скромними словами щиро дякуємо усім за численні усні, телефонічні і письмові вислови співчуття. Особливо дякуємо тим, що приїхали з віддалених міст, а саме: кузинці Лесі Падковській із сином Олесем, сестрінці Олі Мельник, братові покійного Володимирові та працівникам Української Кредитової Спілки у Філядельфії. Цією дорогою складаємо усім наше сердечне „Спасибіг".

Щиросердечну подяку висловлюємо Всечеснішому о. М. Михликові, нашому парохові, за зворушливе відправлення Парастасу-Панахиди, поминальної Служби Божої та за теплі слова розради, нашому дякові С. Поліщукові та друзям хористам за мелодійні і співчутливі співи та особливо тим, що несли домовину.

Безмежно вдячні балтиморській громаді, що так чисельно прибули, мимо сильного дощу, попрощати свого співжителя, віддати йому останню прислугу, та відпровадити його на вічний спочинок.

Дякуємо кузинці Лесі Падковській, що привезла і положила на труну грудку землі із рідної Зарваниці, прощаючи покійного теплими словами.

Щиро дякуємо усім за ласкаву участь у тризні, яку приготовила наша довголітня приятелька Надія Возьна при помочі приятельок. Під час тризни промовляли Е. Снігура, Б. Войтович, д-р А. Лемішка, Б. Гудима, В. Корж, А. Чорний, Г. Самутин та син Роман. Всі вони підкреслювали добрі діла покійного, його готовість допомогти кожному хто звернувся до нього, довголітню безкорисну працю для Української Кредитівки, патріотизм та відданість українській справі.

Щира подяка УГВР за співчуття та оголошення у „Свободі". Сердечно дякуємо жертводавцям за їхні щедрі пожертви на Святі Літургії, на благодійні цілі, церкви та квіти, які прикрашували в останнє домовину покійного Остапа.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:

Дон і Анна Барон, Марія і Дмитро Головей, Анна і Дмитро Тимюк, Ґеня Сідляк з родиною, Люба Радь, Юрій Данилів, Тося Мельничук, Борис Павлюк і Kelber Family.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

Українська Кредитівка 'Самопоміч' в Балтиморі, Українська Кредитова Спілка в Торонто, похресниця Марія Радь, Тамара і Зенон Ґой з родиною, Володимир Стельмах (Торонто) з родиною, Оля і Роман Кобрин, Тарас і Валя Стельмах та близька родина.

НА ЦЕРКВУ СВ. МИХАЇЛА пожертвували:

	100 дол.	Оля і Роман Кобрин;
	50	Оксана і Василь Палійчук;
	40	д-р Микола Ласійчук;
по	25	Українська Кредитівка 'Самопоміч' в Балтиморі, Марія і Василь Будько, Оля і Микола Кулинич, Надія і Осип Зінкевич, Таїса і Іван Корж, Оксана і Степан Чорний, Емілія Шавала, Катя і Роман Михайлишин;
по	20	Анна і Дмитро Тимюк, Богдан Олексюк, Іван Качанюк, Н.Н., Михайлина Пересада;
	15	Марія і Андрій Чорний;
по	10	Марія Захарків, Остап Садовий, Анна і Юрій Качанюк, Григорій Дудок, Марія і Михайло Качанюк, Марія Качанюк, Марія Гадзаман, Степан Хай, Теофіль Попович, Марія і Петро Верний, Василь Богдан, Марія і Маріян Венґер;
	500	Анна, Уляна і Роман Стельмах.

Разом 1.125 дол.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ СОБОРУ в ЗАРВАНИЦІ:

	200 дол.	Родина Падковських — Александра, Орест, Юрій і Олесь;
	100	Оля і Василь Корж з родиною;
по	50	Володимира Войтович, Марта і Юрій Івашко, Степан Поперечний, Володимир Стельмах (Балтимор), Надія Возьна, Люба Процик (Virginia), Ярослав Комаринський (Чикаго), Юрій Зелинський (Чикаго);
	40	Евгенія Стельмах;
	30	Михайлина Пересада;
по	25	Українська Кредитівка 'Самопоміч' (Балтимор), Марія Мулькевич, Марія і Орест Поліщук, д-р Андрій і Лідія Лемішка, Дарія Кострубяк, Оксана і Микола Коропецький, Іван Садовий (Чикаго), Стефанія Осадца (Баффало), Оля і Іван Захарків (Німеччина), Оксана і Зенон Стельмах (Дітройт);
по	20	Стефанія Татчин, Фріда і Олександер Ратич, Ярослава Совган, Валя і Евген Снігура, Марія і Андрій Царик, Надія і Богдан Войтович, Стефанія і Степан Поліщук, Ганна Самутин, Раїса Зелинська, Тамара і Зенон Ґой, Анна Баран (Virginia), Оксана і Іван Ґалиш (Virginia);
	15	Ольга і Володимир Сушко;
по	10	Анна Поліщук, Степан Гуменюк, Оксана Калиновська, Марія і Андрій Чорний, Михайло Хома;
	500	Анна, Уляна і Роман Стельмах;

Разом 1,825 дол.

Висловлюємо щиру подяку Василеві Будько за переведення збірки.

НА ФОНД ДІТЕЙ ЧОРНОБИЛЯ:

по 50 дол. Ярослав Коваль (Торонто), Роман Било (Торонто).

Разом 100 дол.

НА ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА:

50 дол. Марія і Петро Кондрат (Філядельфія).

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ":

50 дол. Анна Стельмах.

НА „СМОЛОСКИП":

1,000 дол. Анна Стельмах.

НА 'СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД' СУА:

3,000 дол. Анна Стельмах;
2,000 Уляна Стельмах Стек і Ярослав Коваль.

Разом 5,000 дол.

НА 'ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА' ПРИ ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ:

10,000 дол. Анна, Уляна і Роман Стельмах.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

10.000 дол. Анна, Уляна і Роман Стельмах.

Сердечно дякуємо дорогим жертводавцям за їхні щирі пожертви. Якщо когось поминули, ввічливо просимо вибачення. Молимось, щоб Всевишній Господь дарив вас усіх щедрими благодаттями.

Дружина — АННА
дочка — УЛЯНА СТЕК
син — РОМАН

Ансамбль Вірського знову в нас!

Найкращий у світі танцювальний колектив загостить до 38 міст ЗСА і Канади цього року, а в нас у Рочестері, Н. Й., був вже в суботу, 2-го травня. Цей світової слави колектив, започаткований колись відомим солістом Одеської опери і балету і хореографом Павлом Вірським, вже четвертий раз виступатиме на терені Північної Америки, але перший раз від часу проголошення незалежности України.

Вісімдесять артистів-танцюристів і оркестра під проводом мистецького керівника Мирослава Вантуха, диригента Віталія Редька передають глядачеві характер та високу й самобутню культуру українського народу, український дух та моменти з життя: „Повзунець" — гумористичний козацький танок; „Березнянка" — закарпатський, весільний; „Запорожці" — козацьке завзяття, вівага; „Ляльки" — любов і ривалізація; „Карпати" — в'язанка танків; „Рукодільниці" — ніжність і творчість української жінки. „Гопак" — радість, сила, віртуозність, і багато інших танків.

Сама поява танцюристів на сцені залишає незабутнє враження. Чудові колоритні строї, інші до кожного танку; молоді, усміхнені лиця, ґраціозні рухи дівчат, невичерпна енерґія хлопців, а у всіх завзяття й вийняткова, просто неймовірна, витривалість у виконанні окремих точок програми. Високо поставлена пантоніма. Всі артисти вишколені у клясичному балеті.

Різноманітний та повний динаміки спектакль ансамблю промовляє до всіх, не відпускає глядача ні на хвилину. Не проґавте цієї вийняткової нагоди! Після імпрези Андрій Цегельський подякував теплими словами артистам і їх проводові за прекрасний та динамічний концерт, який представив різноманітну й багату українську культуру, та побажав дальших успіхів у продовженні турне у двох названих країнах та Божого благословення у нелегкій праці на сцені. Подяка була виголошена в імені всієї громади Рочестеру, а зокрема від Української Кредитової Спілки, котра подбала про перекуску для артистів, та від танцювальних ансамблів „Дунай" при організації СУМА та „Євшан" при організації Пласт.

Представники молоді вручили гостям китиці квітів.

Любов Цегельська

Відділ КУК в Едмонтоні очолив П. Бойків

Після 4-ох років секретарювання і 2-ох років головства Оля Саварин передала провід едмонтонського Відділу КУК в руки Петра Бойківа. Загальні збори, які відбулися 21-го квітня ц. р. в Пластовім Домі, вибрали також нового скарбника в особі Івана Максиміва. Оля Саварин відкрила збори однохвилинною мовчанкою за померших в минулому році членів: Михайла Дмишка, члена Контрольної комісії, і колишній голови ПР КУК інж. Василя Кунди. Прийнявши порядок нарад, збори вибрали на предсідника зборів Ореста Котишина, а секретарем Степана Романюка. Детальний протокол із минулих загальних Зборів прочитав Степан Романюк, а тоді збори заслухали звітів: секретаря Володимира Марича, скарбника д-ра Павла Кота і голови — Олі Саварин. Всі звіти були письмові, і роздані учасникам зборів. По дискусії над звітами, член Контрольної комісії Олекса Брода поставив внесок уділити уступаючій управі повну абсолюторію, що учасники й зробили оплесками. Далі Номінаційна комісія представила список нової управи. Секретар Володимир Марич і оба заступники, Степан Романюк і Орест Котишин, були перевибрані на ще один рік, але до Контрольної комісії ввійшли Олекса Брода, Петро Прокопів і Юрій Стебельський.

Уступаюча управа під проводом Олі Саварин передала Відділ новій управі в дуже доброму фінансовому стані: в касі є 50,000 дол. і вкладка до Централі КУК у Вінніпезі вповні заплачена. Уступаюча управа також приготовила відзначення 65-річчя Великого Голоду в Україні — відбудеться 6-го червня о 2:00 год. пополудні біля пам'ятника жертвам Голоду коло Ситі Гол в Едмонтоні. Після траурної Панахиди за тими, що загинули, яку відправлять Владики Іван і Лаврентій, зі словом про Великий Голод виступлять д-ри Зенон Когут, Давид Марплес і Яр Славутич, останній як свідок цієї страшної трагедії нашого народу.

До комітету входять Володимир Марич, Оля Саварин і д-р Павло Кіт. Матеріяли про голод до преси погодився приготовити д-р Богдан Клід. Комітет Свята Державности, яке намічено на неділю 23-го серпня в Домі Молоді, очолює Степан Романюк, але програма ще не устійнена. Зі звіту голови учасники довідалися, що відділ крім Свята Державности та Шевченківського концерту, у звітному році урядив ще зустріч з виконавцями концерту Збройних Сил України і святочні збори з нагоди 80-ліття проголошення незалежности України 1918 року. Промовцем був д-р В. Верстюк, історик з України. Як голова, Оля Саварин мала коротке слово на всіх імпрезах, також репрезентувала КУК на різних імпрезах складових організацій. Вона теж полагоджувала багато інших справ, які надходили до КУК.

Тому, що на минулу каденцію не було вибрано кореспонденційного секретаря, Оля Саварин вела всю кореспонденцію сама. Після Загальних зборів відбулися коротенькі збори „Благодійного товариства" КУК. Перед словом нового голови уступаюча голова поіменно подякувала всім членам управи та представникам 12-ти організацій, які належать до КУК, за дружню співпрацю, „Благодійному товариству" КУК за касіно а новій управі побажала багато успіхів.

Управа Едмонтонського Відділу КУК 1996–1998. (Зліва): стоять — В. Марич, секретар; д-р Павло Кіт, скарбник; Оля Саварин, голова. Сидить третій зліва С. Романюк, заступник голови.

П. Саварин

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

ВІСТІ ПРО УКРАЇНІЯДУ

До початку проведення Січового спортового фестивалю українців — Українїяди, здається, ще чимало часу. За задумом організаторів, аж у серпні 1999 року зберуться у старовинному Львові представники одного народу, розкиданого по всьому світі. На спортових майданчиках і в концертових залях, а то й просто на вулицях Львова зустрінуться мешканці сучасної України зі своїми кровними братами з Америки й Канади, з країн колишнього СССР, з цілої Европи й далекої Австралії.

Програма й умови цього спортово-мистецького форуму вже майже зформовані, але в організаторів ще чимало турбот попереду. Та обнадійливими, такими, що додають впевнености й віри у здійснення цього чудового задуму, є перші відгуки про Українїяду. Зокрема, вже сьогодні підтверджують свою участь казакські українці з міста Павлодара. „Наша участь — однозначна" — так висловився в листі до підготовчого комітету голова Товариства Української Культури ім. Т. Шевченка з м. Павлодара.

Серед 16-ти національно-культурних осередків та українських громад Казакстану саме павлодарці одні з найактивніших і найдієвіших. Там діють українська недільна школа, учні якої мріють переписуватися зі своїми ровесниками українського походження, українська бібліотека, народний вокально-хоровий колектив, звучить українська радіопрограма „Українська родина".

І — що найцікавіше — неабияку ролю у згуртуванні, в залученні молоді до української громади відіграє спорт. При раді товариства є фізкультурна секція. Є певні успіхи в баскетболі й настільному тенісі, легкій атлетиці та плаванні. Постійно відбуваються масові спортові змагання серед членів товариства. Але й це ще не все. В делеґації Павлодару виступить гордість казакського спорту — третя призерка Олімпійських Ігор в Наґано Людмила Прокашева. Вона та її тренер В. Андрієнко, які є членами Українського Товариства ім. Т. Шевченка, вже сьогодні дали згоду на участь в Українїяді. Л. Прокашева хоче спробувати свої сили в легкоатлетичному бігу на довгі дистанції. Чи будуть у неї достойні суперники?

Така спортова прихильність українців Казакстану напевне не була б здійснена, якби не активне становище голови товариства. Справжньою душею й серцем усього українського руху вважають Михайла Парипсу. Він очолює це товариство з моменту його утворення. Це за його подвижницьку й самовіддану працю, за любов до людей, до України, за зміцнення українсько-казакських зв'язків Президент Леонід Кучма під час офіційної візити до Казакстану своїм указом присвоїв М. Парипсі почесне звання Заслуженого працівника культури України. Фізкультура і спорт у сімейному колі Парипсів і в колі його земляків — також частина української культури. А ще до участи в Українїяді готується й самобутній український художник з Павлодару Михайло Ткач...

До зустрічей у Львові!

Оксана Вацеба,
заступник голови
Української
Спортової Асоціяції
м. Львів

P.S. Адреса для листування: *Михайло Сергійович Парипса, Казакстан, г. Павлодар-1, 637001, ул. Лермонтова 44/140.*

Припинення...

(Закінчення зі стор. 1)

проєкт постанови "цивілізовано показує, що ВР України хоче шукати злагоди, а не підстави для резиґнації Уряду чи паплюження Президента".

Депутати 234 голосами ухвалили постанову, якою зобов'язали Генеральну прокуратуру перевірити факти порушення статтей 5 і 9 закону про висвітлення діяльности органів державної влади та поінформувати Верховну Раду про результати перевірки.

Тимчасовій Президії першої сесії ВР України 14-го скликання доручено звернутися до Президента України, як ґаранта дотримання Конституції з пропозицією вжити заходів до припинення дій, спрямовних проти ВР і народних депутатів України, які штучно провокують протистояння гілок влади. Президія також має забезпечити висвітлення Національною телевізійною компанією засіданнь Верховної Ради.

Крім того, за пропозицією голови Соціялістичної Партії України Олександра Мороза ВР доручила членові Тимчасової Президії першої сесії, голові НДП Анатолієві Матвієнкові звернутися до члена НДП, прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка із закликом доповісти на сесії про вжиті заходи щодо винних у припиненні прямих радіопередач з парляменту.

ТАЄМНІ РАДІОПЕРЕДАВАННЯ Червоних хмерів затихли в середу, 13-го травня, всього один день після того як уряд Камбоджі заявив, що його військовим відділам вдалося вкінці захопити останні позиції партизанів вздовж тайляндського кордону. Багато років голос партизанського радіопередавання майже ніколи не опускав своїх кожноденних передач зі своїх червонохмерських баз. Їхні радіопередавання продовжувались двічі в день, не зважаючи розлад, який почався при кінці березня, коли понад 1,000 з них перейшли на сторону уряду, протестуючи проти гострих правил їхнього провідника Та Мока. Вони разом із урядовими військами вигнали лояльних вояків Та Мока з його бази в Аньльонґ Венґу та у вівторок, 12-го травня, захопили контролю цієї гірської твердині Червоних хмерів і сконфіскували антену, котру для своїх предач уживали Червоні хмери.

ЗАНЕПОКОЄНИЙ ЧИМРАЗ БІЛЬШ жорстокими протестами в Індонезії та можливістю їхнього руйнуючого впливу на політичну стабільність країни, президент Билл Клінтон післав туди високоякісну військову делеґацію, щоб переконувати військове керівництво Індонезії припинити брутальність органів безпеки, котрих неприборканість вже має шість жертв і вилику кількість поранень супроти демонструючих студентів. Делеґація під керівництвом адмірала Джосефа Пруера, командира всіх американських тихоокеанських збройних сил, має за завдання переконати своїх військових колеґ, що без стриманости та військової відповідальности Індонезія може опинитися перед катастрофічним занепадом. Пентаґон відразу поспішив з виясненням, що поїздка американської делеґації є тільки з метою допомогти припинити жорстокість і не має жодних політичних забарвлень.

